

Pompier in hart en nieren

Patrik Dauwe

Is het je al opgevallen dat de sirene van onze brandweer met pensioen is? Ze is bedankt voor bewezen diensten en vervangen door andere, modernere communicatiemiddelen. Vroeger was het anders. Iedere zaterdag om twaalf en iedere eerste donderdag van de maand om half één gaf ze stevast een teken van leven. En natuurlijk ook als het brandde... Het was fascinerend om te zien hoe in een mum van tijd onze brandweerlieden opdoken uit de kieren van ons dorp. Sommigen onder hen maakten er zelfs een sport van om de eerste auto te halen. Dat zal wel iets met een kick te maken hebben, peins ik. Eén van die diehards was (en is) Patrik Dauwe, een pompier in hart en nieren. Als luitenant van onze gemeentelijke brandweer is hij erg betrokken met wat er reilt en zeilt in onze Poststraat. En als Patrik zich inzet voor iets dan doet hij dat voor de volle honderd procent, niets minder niets meer...

Op een vrijdagavond tref ik Patrik thuis. Aan de keukentafel ontvouw ik mijn laptop en dan begint Patrik aan zijn verhaal. Een verhaal van een dikke drie uur evenwel onderbroken door een dringende oproep, met een pompier weet je nooit.

KIND

Patrik is de tweede zoon van Antoine Dauwe en Adrienne Vercammen. Op 14 maart 1958 liet hij de eerste keer van zich horen. Zijn prilste jeugdjaren speelden zich af in de Oudburgstraat. Waar nu de bloemenwinkel Romantica is, hadden zijn ouders een meubelwinkel. Zijn schoolcarrière begon in de kleuterschool op het Heilig Hartplein. Een engeltje is Patrik nooit geweest. Hij herinnert zich nog goed dat hij in 't kolenhok mocht gaan bezinnen. En ook van op de speelplaats te lopen met ezelsoren of met een lange tong rond zijn hals, weet hij alles van. Voor zijn lagere school trok hij

naar de 'Kappellestraatjes'. Hij herinnert zich nog goed zijn 'misters' van toen: Clemens Van Wiele, Emiel Baert, Willy Robberecht, Hubert Van Cauteren, Jan Van Driessche en Oscar Kesteley. Ik ging graag naar school want daar kon je voetballen, vertelt Patrik. Een grote student was ik niet maar ik vond het wel leuk. Toen hij in het tweede

leerjaar zat, kochten zijn ouders het huis van dokter Daelman om daar hun meubelzaak te vestigen. Dat huis had een prachtige tuin die uitgaf in de Langemuntstraat. Ook Avil Geerinck aasde op dat huis omdat die tuin uitbreidingsmogelijkheden gaf voor de stokerij van Rubbens. Vader An-

toine en Avil gooiden het op een akkoordje: de ene het huis, de andere de tuin. In de tuin stonden echter veel fruitbomen en Patrik en zijn broer zagen onmiddellijk brood in de verkoop van dat fruit. Lang heeft dat winstgevend zaakje niet geduurd want Avil had het niet zo begrepen op onze jonge commercianten die zijn fruit verkochten.

*Patrik in het eerste leerjaar bij meester Clemens Van Wiele.
Patrik zit uiterst rechts op de eerste rij. 1964-1965*

DE RODE DRADEN VAN ZIJN JEUGD

Een groot gedeelte van zijn jeugd had te maken met De Minnezangertjes en Koreo Piko. Patrik zat in het vierde leerjaar toen de Koreo van start ging. Deze groep werd opgericht om wat afwisseling te brengen in de optredens van De Minnezangertjes. Voor de geplande koorreis naar het Zwitserse Nax hadden ze een nummer 'Druivenoogst' inge oefend en daar zochten ze nog een kleine spruit voor. Ik trok mijn stoute schoenen aan,

zegt Patrik, en ik kreeg de rol én ik mocht mee naar Zwitserland. Na de reis vond ik een plaatsje bij de alten en ik heb gezongen tot ik de puit in de keel kreeg. Zo heb ik kunnen genieten van de vele reizen die de Minnezangersfamilie gemaakt heeft: Mallorca, Rome, Schotland, Wenen en niet te vergeten die hilarische reizen naar de bierfeesten in Cham. Zingen was wel plezant maar mijnen dada lag bij de Koreo. Wij hadden een bende die echt goed aan elkaar hing, een beetje als de Drie Musketiërs: één voor allen, allen voor één! Ook nu, zoveel jaren later zien we elkaar nog geregeld. Ons eerste volwaardig programma was Tijn Uilenspiegel. Zo maar eventjes 76 keer hebben we dat programma gebracht, in Cham zelfs 11 keer op vier dagen tijd. We waren jong en we hadden vaak ideeën die niet strookten met het bestuur van de Minnezangersfamilie. Ons rebelleren zorgde vaak voor wat ambiance maar als ik er nu op terugkijk, gaat Patrik verder, dat waren schone tijden en ik ben blij dat ik die heb mogen meemaken.

De Minnezangertjes in 1968 (foto genomen voor de boes van hun eerste LP). Patrik is het kleinste mannetje midden op de eerste rij.

Ook de scouts was een groot deel van Patriks jeugd. Van bij de kapoenen tot aan de verkenners heb ik alle kampen meegemaakt. De scouts, dat was iedere week kermis, leuk, plezant. Daar keken we gewoon naar uit. We werden wel kort gehouden, vertelt Patrik, maar achteraf gezien peins ik wel dat dat wel nodig was. De scouts en de Koreo, dat was de rode draad doorheen mijn jeugd, zegt Patrik, ik heb er veel geleerd ook al stond dat niet op punten.

STUDENT

Studeren, dat was andere koek. Het was duidelijk dat dat werkwoord niet in Patriks woordenboek stond. Na het lager schreven zijn ouders hem in in het Pius X-college. In de zesdes (zo noemde men het eerste jaar middelbaar toen) raakte hij met zijn hakken over de sloot maar in de vijfdes was hij flagrant gebuisd.

Patrik moet zijn moeder meer dan grijs haar bezorgd hebben. En dus besloot moeder Dauwe dat hij beter naar het internaat kon gaan. De Broeders Maristen hadden in die tijd nog een internaat in het Pius X-college. Het was een spiksplinter-nieuwe bouw in de Kapellestraat. Heel groot is de groep internen nooit geweest. De internen waren meestal West-Vlamingen en zeventien koststudenten moet ooit het maximum geweest zijn. Maar het was er dik in orde, legt Patrik uit, ieder had een eigen kamer, er waren douches, een speelzaal.

Ik was de koning te rijk toen ze me zeiden dat ik naar 't internaat vloog, lacht Patrik nu nog. Van thuis mocht ik niet bij de voetbal en in het internaat was er iedere dag een uur verplichte voetbal en in de speelzaal stond een kickerbak, een biljart en een pingpongtafel. Je kunt je best voorstellen dat ik daar een zalige tijd had ondanks de ver-

plichte studie. Een voorrecht van de internen was ook dat je het gras van het voetbalplein in de Collegestraat mocht maaien. Zalig vond ik dat, vertelt Patrik, alleen het studeren dat lukte niet zo best. Het tweede en het derde jaar heb ik gedubbeld. Mijn ouders schreven me daarna in in het Hoger Instituut voor Grafisch Onderwijs om een drukkersopleiding te volgen. Drie dagen heeft Patrik dat daar volgehouden en dan kwam hij naar huis met de mededeling: "Ik wil schilder worden!".

WERK

Ik heb schilder altijd een fascinerend beroep gevonden, zegt Patrik, maar die mening deelden ze thuis duidelijk niet. Een veel te ongezond beroep, vonden ze. Ik bleef

die avond maar doordrammen en de volgende morgen stond mijn moeder aan mijn bed. Opstaan, zei ze, je kan beginnen bij André De Picker. Ik sprong een gat in de lucht, zegt Patrik. Ik viel met mijn gat in de boter. Het klikte onmiddellijk met André en hij heeft me enorm veel geleerd. Ik ben hem er nog altijd erg dankbaar voor. In het CMO (Centrum voor Middenstandsopleiding) volgde ik de nodige cursussen en voor de eerste keer in mijn leven was ik de eerste van de klas, dat was eens iets anders, lacht Patrik. Ik deed het zelfs zo goed dat ik België mocht vertegenwoordigen op een internationale wedstrijd in Israel maar door spanningen in het Midden Oosten is dit echter afgeblazen. Door mijn avond- en weekendschool heb ik ook het getuigschrift van het hoger secundair kunnen behalen, een belangrijk papier dat ik later nodig had om verder te raken bij de brandweer.

TROUWEN

Op zijn negentiende vervulde hij zijn legerdienst in Duitsland als ambulancier in de kazerne van Propsteierwald. Een schone tijd, zegt Patrik. Intussen had Patrik ook zijn vrouw Karin leren kennen. Patrik komt nog uit een tijd dat gemengd onderwijs taboe was. Hij herinnert zich nog goed dat zowel het Onze-Lieve-Vrouwinstituut als het Pius X-college naar een filmvoorstelling trokken in de cinema in de Kloosterstraat. Tussen de jongens en de meisjes moesten er twee stoelen vrij gelaten worden, je wist maar nooit. Patrik leerde zijn vrouwtje kennen op de Ontspanning. In het Pius

X-college kon de jeugd iedere zaterdagavond er terecht voor wat ontspanning: kaarten, ping-pong, tafelvoetbal... En deze ontspanning was gemengd.

Maar er was wel controle, voegt Patrik er aan toe. Als ik mijn arm om Karin legde, kwam broeder Jan die er discreet afnemen. Zo was het in onze tijd, lacht hij.

Karin en Patrik trouwden in oktober '78 toen hij pas afgezwaaid was. Acht maanden later werd hun eerste zoon, Tijn, geboren. Karin moet zwanger geweest zijn als we trouwden, vertelt hij nu, maar we wisten het niet. Dat moet gebeurd zijn op onze algemene repetitie, lacht hij. Ze vonden een appartementje in de Oudburgstraat boven Chocolaterie De Bruyne (onze oud-burgemeester maakte in een vorig leven pralines). Na den troep had Patrik een job gevonden bij Samko Buro. Daar moest hij in staan voor de levering van kantoormeubilair en -benodigdheden in heel het Vlaamse land.

De eerste jaren van hun huwelijk waren voor Patrik en zijn vrouwtje niet de makkelijkste van hun leven.

In december '79 sterft zijn grootvader Prosper Dauwe en een maand later in januari '80 zijn zus Nadine. Ze was net geen 20. Het was een erg moeilijke periode voor heel het gezin, vooral voor de ouders. Maar ook bij Patrik bleef deze gebeurtenis aan zijn ribben plakken. Ik heb er wel iets uitgeleerd, vertelt hij nu meer dan dertig jaar later, veel mensen weten echt niet hoe ze met de dood moeten omgaan. En toch is het simpel, zegt Patrik, er gewoon zijn in die momenten is voldoende. Je hoeft echt niet veel te zeggen maar dat persoonlijk contact betekent veel voor de nabestaanden.

Omdat het huis van zijn grootvader in de Roskotstraat vrij kwam, besloten Patrik en Karin het te kopen. We waren maar pas getrouwd, vertelt Patrik, en eerlijk gezegd die aankoop was een zware dobber. We hadden ook wat renoveringswerken uitgevoerd en de afbetaling woog serieus op ons gezinsbudget. Maar we hebben het overleefd en het grote voordeel was, dat we prille veertigers waren toen ons huis afbetaald was.

Na drie jaar Samko Buro koos hij voor een andere job. Hij werd onderhoudsman in het Onze-Lieve-Vrouwinstituut. Vijftien jaar lang was hij de man van het Kapelhof die alle schilderwerken, alle

klusjes voor zijn rekening nam. Een job die hij erg graag gedaan heeft.

Na deze periode is hij zelfstandig schilderbeheerder geworden. Dat was een schot in de roos. Hij had veel werk en de klanten waren erg tevreden maar na elf jaar hield hij het voor bekeken. Het grote probleem was dat ik geen personeel meer vond, zegt Patrik, met als gevolg dat ik geen halve minuut meer tijd had om even in mijn luie zetel te zitten. Het was werken van 's morgens tot 's avonds en dat houdt geen mens vol. Ook de combinatie van zelfstandige en brandweerman was moeilijk. Op een bepaald moment was het kiezen: zelfstandige blijven en kappen met de brandweer of pompier blijven en een andere job zoeken.

Toen Tom Van Acker tijdelijk iemand zocht om praktijkles te geven voor schilderen en vloerbedekking in de avondschool, kwam ik in contact met het PCVO, daar zochten ze ook een onderhoudsman en zo was de knoop snel doorgehakt. Dat lesgeven heb ik tot vorig jaar gedaan, zegt Patrik, maar ondertussen ben ik nu al vijf jaar onderhoudsman in de PCVO in Zele en Lokeren. Het is een toffe job met veel variatie en, dat is belangrijk, de stress die ik vroeger had, is verdwenen. Ik hoop deze job te doen tot aan mijn pensioen.

BRANDWEER

Naast zijn gezin en zijn baan heeft Patrik ook nog een derde leven: de brandweer. Van jongs af aan was hij gefascineerd door alles wat met de brandweer te maken had. Een passie die hij deelde met zijn broer Jos. Als jonge knapen waren ze gefocust op de sirene en als deze een teken van leven gaf, sprongen ze op hun fiets en crosten de brandweerwagens achterna. Ze sliepen zelfs 's nachts met hun raam open om toch de sirene niet te missen. Sinds enige tijd horen we de sirene niet meer. De brandweelieden worden gewaarschuwd met hun bieper. Dat is maar best zo, meent Patrik, want die achtervolgers haalden soms baanbrekende toeren uit om toch maar zo snel mogelijk bij de brand te zijn.

Op 18 december 1976, net achttien deed Patrik zijn intrede bij ons brandweerkorps. Hij volgde Petrus Steeman op en erfde het bombazijnen kostuum van zijn voorganger. Hij kreeg een paar werkbroecken, een leren jas en een paar oude botten, om

de witte kurken helm niet te vergeten. Enkel zijn uniform was nieuw. Daarvoor moest hij de maten laten nemen bij Victor De Waele, één van de Zeelse kleermakers. Het was nog een stukje de prehistorie als je Patrik nu hoort vertellen. Maar, zegt hij, ik trok me dat niet aan, ik was fier dat ik bij de pompiers was. Cursussen voor brandweerman bestonden in die tijd nog niet. Wij kregen drie zaterdagen opleiding in de kazerne om het materiaal te leren kennen en daarna moesten we mondeling examen doen bij luitenant Edmond De Paepe. Ik had 19 op 20, vult Patrik aan. Gelukkig is de folklore van toen volledig passeé komposee.

Patrik was duidelijk gebeten door de brandweermicrobe. Als je iets graag doet, heb je er ook veel voor over, zegt hij. Ik ben dan ook heel snel cursussen beginnen volgen. De eerste cursus was deze voor brandweerman. Nu is deze cursus verplicht, toen niet.

Een paar jaar later kwam er dan de cursus 'Onderofficier'. Die volgde ik in de tijd van mijnen trouw, vertelt Patrik. Het was zelfs zo dat er les was de dag na ons huwelijk en die mocht ik niet missen. We zouden een weekje naar zee gaan maar omdat er cursus was op de eerste dag van mijn wittebroodsweken hebben we onze eerste huwelijksnacht doorgebracht in Hotel Serwir in Sint-Niklaas. Ik had die kamer geboekt zodat ik de volgende dag onmiddellijk naar de cursus kon gaan. Het grappige was dat het helemaal geen kamer was voor een eerste huwelijksnacht want het was een lit jumeaux. We waren in die tijd nog zo bleu dat we 's morgens zelfs niet durfden te gaan ontbijten. We zijn naar het station gereden en hebben daar ons een warme choco gekocht.

Patrik slaagde voor deze cursus ondanks het feit dat hij niet gewoon was om te studeren. Dit smaakte zelfs naar meer. Hij behaalde nadien het brevet van officier en even later toen er een cursus voor officier technicus-brandvoorkoming werd uitgeschreven wou hij ook inschrijven maar

luitenant Paelinck raadde hem dit ronduit af. Dat gaat je nooit lukken, dat is een cursus voor universitaires, meende hij. Zoiets moest hij juist tegen Patrik zeggen. Dan kennen ze me nog niet, dacht onze Patrik. Hij schreef zich in en hij nam zijn jaarlijkse vakantie op in uren zodat hij iedere dag kon studeren. Het werden zware maanden niet alleen voor hem maar ook voor zijn vrouw en zijn twee zonen. Zij moesten erg stil zijn en met de koptelefoon naar tv kijken om onze student niet te storen. De materie was niet van de poes en gelukkig had Patrik een goede buur die af en toe een ander expliqueerde. En, glundert Patrik, ik heb het gehaald en daar ben ik verdomd fier op. Maar de grootste pluim krijgen Karin, Tijn en Gert die maanden aan een stuk moesten dimmen omdat ik aan het studeren was.

De laatste cursus was deze voor dienstchef. Een cursus die liep op vrijdag en waar ze veel theorie en een beleidsplan moesten opstellen als eindwerk. Niet simpel maar Patrik haalde het met grote onderscheiding en dat voor een man die van studeren geen kaas had gegeten.

Patrik heeft er bijna 35 jaar brandweer op zitten. In het korps is hij als luitenant de tweede in bevel na zijn broer Jos die kapitein-dienstchef is. Hij steekt het niet onder stoelen of banken dat er in al die tijd veel veranderd is. En op alle vlakken!

Er is een pak administratie bijgekomen, de wetgeving op het vlak van brandpreventie vraagt veel werk maar ook op praktisch en technisch vlak is alles voortdurend in evolutie. De promotie van autonoom tot gewestelijk brandweerkorps alsook de toetreding tot hulpverleningszone 'Oost' brengt meer werk met zich mee.

De promotie is er vooral gekomen door de aanwezigheid van de E17, de rijksweg N47 en industrieparken van Zele en Lokeren. Onze brandweerdienst heeft zich samen met de collega's van Lokeren en Dendermonde gespecialiseerd op het vlak van I.G.S (Incidenten Gevaarlijke Stoffen), milieuvervuiling, alsook van zware fabrieksbranden, al dan niet met inzet van grote hoeveelheden speciaal schuimproduct. De risico's 'E17' en 'industrie' verplichtte het korps o.a. om 3 voertuigen in te richten met ontzettingsmaterieel (verkeersongevallen) en de aankoop van een industriële autopomp en een I.G.S.-wagen. Onze brandweer kan het snelste aanwezig zijn op de E17 richting Gent en Antwerpen en dit geldt ook voor het nieuwe Lokerse industriepark naast de E17. Dat heet het principe van de snelste adequate hulp.

Plots schrik ik op. De bieper van Patrik ontwaakt en

twee seconden later is hij de deur uit. Oproepen houden nu eenmaal geen rekening met interviews. Karin laat de tv voor wat ie waard is. Zo is het altijd, zegt ze, ik ben dat al gewoon. Ik besluit om mijn biezen maar te pakken en op een andere dag eens terug te komen. Als ik ingepakt ben, krijgt Karin een telefoontje dat Patrik binnen vijf minuten terug thuis is. En dus activeer ik mijn laptop voor een tweede keer en even later komt er een man in sluif terug thuis. 't Was een vegetatieve brand, zegt Patrik. Een sjiek woord voor wat we vroeger een grasbrand noemden.

Waar waren we gebleven, vraagt Patrik. Vlotjes gaat hij verder met zijn verhaal over de brandweer. Men doet voor alles en nog wat een beroep op de brandweer, vervolgt hij. Een wespennest, een lek-kende beerkar, een kauwennest dat een schouw blokkeert... voor de kleinste scheet moeten we de baan op. En het is dezer dagen niet altijd even makkelijk om mensen daarvoor te vinden. Het brandweerkorps van Zele is en blijft een vrijwilligerskorps.

En daar rijpt soms het schoentje, zegt Patrik. We leven in de eenentwintigste eeuw en mensen hebben veel minder tijd. Vroeger zou men bij manier van spreken gevochten hebben voor een wespennest, nu is het soms echt zoeken om een ploegje samen te krijgen voor die kleine karweitjes. De 'nieuwe' man heeft thuis ook nog andere verplichtingen, heeft ook andere hobby's, doet aan sport of is geëngageerd in een of andere vereniging. Ook de combinatie van een job en vrijwillige brandweerman ligt niet zo makkelijk. Bazen zien het niet meer zitten dat werknemers tijdens hun dagtaak zo maar verdwijnen als er een oproep komt.

De politiek zit op dat vlak serieus fout en het is hoog tijd dat men het statuut van vrijwilliger eens op een andere leest gaat schoeien, meent Patrik. We hebben een korps van 64 en hebben momenteel slechts 56 actieve brandweelieden. Het is niet makkelijk om nieuwe kandidaten aan te trekken. Bij de laatste lichting waren er acht kandidaten en slechts drie ervan hebben de cursus brandweerman gehaald. De tijd van de folklore, de tijd van de 'bierpomper' is lang vervlogen tijd.

Brandweerman zijn in de eenentwintigste eeuw is meer dan spuiten alleen. Er is een verplichte opleiding van 160 uren met een examen. We hebben dertien wagens en iedere brandweerman moet weten waar wat te vinden is. Ook het werk op zich is sterk geëvolueerd. Om je een voorbeeld te

geven, zegt Patrik, een huisbrand vroeger en nu... De huizen zijn vandaag goed geïsoleerd zodat de rook langer binnen blijft en daardoor een explosie van de gassen kan ontstaan, verschrikkelijk gevaarlijk is dat.

ANEKDOTES

In die 35 jaar heeft Patrik al heel wat meegemaakt. Hij zou er uren over kunnen vertellen maar dat is niet direct de bedoeling in deze Mensen van bij Ons. Een paar anekdotes wil hij wel kwijt.

Zo was er een aanrijding op de N47. In één van de auto's zaten een oma, haar dochter en haar kleindochter, ze waren op weg voor een bezoekje aan de papa die in de kliniek in Lokeren lag. Oma en dochter waren gewond en werden met de 100 naar dat zelfde ziekenhuis gevoerd. Patrik ontfermde zich over het kleine meisje en reed samen met haar, met een brandweerwagen, naar de kliniek in Lokeren. Hij bracht de papa op de hoogte van het accident van zijn vrouw en moeder en vertelde hem dat alles wel meeviel. Een opgeroepen tante kwam toen dat meisje afhalen. Toen Patrik afscheid nam zette het meisje zich recht, nam de hand van Patrik terug vast en wou de kamer terug mee uitgaan. Daarvan kreeg ik wel even kippenvel, zegt Patrik.

De grootste brand was zonder twijfel deze van Ontex in Buggenhout, de hevigste deze van Topspin waar de brandende kunstvloer een enorme hitteontwikkeling veroorzaakte.

Ook de oproepen bij ophanging, intoxicatie, zelfmoorden blijven soms wel hangen, bekent Patrik. Die confrontatie met dat menselijk leed, met al de emoties van de nabestaanden... da's niet simpel. Doorheen de jaren ben je er wel door gehard maar toch raakt het me keer op keer. Grappig is het soms ook. Patrik denkt terug aan een huisbrand in de Drieputtenstraat. Omdat er een brand achteraan het huis was, sloegen ze de voordeur in. De ingebeukte deur bleek niet de juiste te zijn, ze zaten bij de burens.

Ook het verhaal van dat meisje uit Sint-Genesius-Rode is mooi. Ze was onder een kermiswagen gereden en de brandweer had haar moeten bevrijden uit haar auto. Toen Patrik achteraf foto's van het wrak ging nemen, ontmoette hij toevallig haar vader. Het meisje is er goed vanaf gekomen en sindsdien komen ze elk jaar naar de opendeurdag in september. Patrik en zijn vrouw waren zelfs uitgenodigd op het trouwfeest van het meisje.

De brandweer is ook meer dan oefeningen en interventies alleen. Naast de gewone werking zijn er de opendeurdagen in september, de Sint-

Barbarafeesten in december, de muziekkapel, de sportploeg (sport is belangrijk, den après-ski eveneens)... Het is duidelijk dat teamspirit, teambuilding ook belangrijk is in ons brandweerkorps. Patrik vindt dat een must en als het enigszins mogelijk is, is hij één van de eerste om aan dat karretje te duwen. Heel het Roparunverhaal van ons brandweerkorps trouwens spruit daar uit voort...

ROPARUN

Dat verhaal begint in 2008. De Kloddelopers organiseerden toen voor de tweede keer de 'De Ronde van Zele'. Op vraag van Patrik passeerde deze estafetteploeg langs de brandweerkazerne en sindsdien is er een intense samenwerking gegroeid met onze Zeelse Roparunploeg. Iedere editie van Roparun wist onze brandweerploeg uit te pakken met een blikvanger die heel het gebeuren nog meer allure geeft.

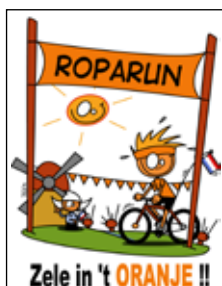
2008 – 'ZELE GAAT AFRIKAANS'

Het was de eerste keer dat er een echt thema was gelanceerd om de doortocht van de Roparunners met verve te laten gebeuren. Onze pompvaarders deden zich uit als echte Zoeloes met zwarte pruiken en pakten een brandweervan met een tijgervelleke. De ruiten van de volgwagens kregen aan het gemeentehuis een gratis poetsbeurt. Zele wist toen voor de eerste keer de titel 'Roparunstad' op haar naam te schrijven.

2009 - 'ZELE IN 'T ORANJE'

Onder het motto 'Alles kan beter' en geïnspireerd door het tv-programma 'Fata Morgana' daagde Patrik het korps uit om voor de editie 2009 een levensgrote molen te bouwen. Onze spuitgasten zagen dat onmiddellijk zitten maar dan kwam de kat op de koord: zo'n idee is mooi maar er hing ook een prijskaartje aan. Toen we begonnen te rekenen, hebben we toch eventjes in ons haar gekrabd, vertelt Patrik nu. Dit project kon enkel gerealiseerd worden als we enkele mecenasen vonden. En op de nieuwjaarswens van de gemeente

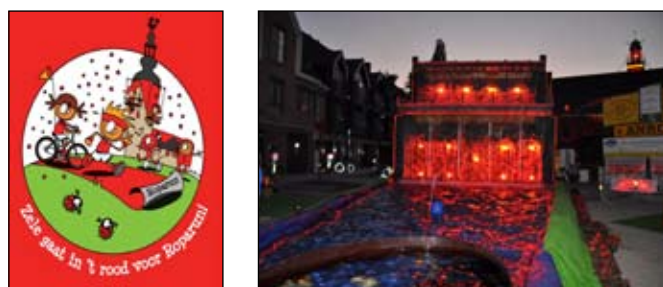

botste Patrik op Paul De Roover van 'Dero' en Robert De Vlieger van 'Anrob'. Dankzij dit duo werd deze fata morgana werkelijkheid. Van februari tot en met Pinksteren was het voor onze spuitgasten iedere zaterdagmiddag werken geblazen om hun molen op tijd klaar te krijgen. En het is hen gelukt...

Op de vrijdag voor Pinksteren verscheen er voor ons gemeentehuis een Hollands dorp met een heuse windmolen, 'Den Blusser, waar heel Zele chapeau moest tegen zeggen. De omkadering met Hollandse grachten en oranje bloemetjes maakten het tafereel compleet. Het toffe aan heel dat project was dat het samenhorigheidsgevoel een echte boost kreeg. En van daar, gaat Patrik verder, komt ook onze leuze 'Samenwerken voor het goede doel geeft een goed gevoel!' Een leuze die Roparun-Zele achteraf heeft overgenomen. Ook met deze editie was Zele Roparunstad.

2010 – 'ZELE GAAT IN 'T ROOD'

Het molenproject was enkel en alleen mogelijk dankzij die serieuze sponsoring en we begrepen maar al te best dat dit niet ieder jaar mogelijk was. Daarom, zegt Patrik, hebben we het in 2010 iets bescheidener aangepakt, alhoewel...

Onze rode brandweerstraat met haar rode waterwal en dito fontein mocht er best wezen. En inspeland op de actualiteit hebben we in de laatste week ook ons 'Ros Brandweer' gecreëerd. Het was de week voor de Ommegang van het Ros Beiaard in Dendermonde. Het was een prachtige, zij het iets kleinere kopie van het echte Ros maar het mocht er wezen. Onze OBV's (Onvrijwillige Brandweer-

Vrouwen) hebben ons ros prachtig aangekleed. Het eerste opzet was een statisch paard te maken maar tussen pot en pint groeide het idee om toch een kleine ommevang te maken met daarop vier dochters van brandweerlieden.

Onze OBV's zorgden voor een passende outfit en in allerijl zochten we acht pijnders die ons Ros moesten torsen.

We oogstten veel succes toen ons Ros van stal kwam. Zelfs van onze Dendermondse collega's kregen we een bos pluimen. Het Ros vinden we zo mooi dat we het ieder jaar tweemaal laten uitrukken: met Roparun en op onze opendeur. We doen het dus beter dan die van Dendermonde, lacht Patrik. En voor de derde keer op rij haalde onze gemeente de eerste prijs als Roparunstad en mocht ze de wisseltrofee, het Dodobeeldje definitief behouden.

2011 - 'STRIPFIGUREN IN ROPARUNSTAD ZELE'

Dat bronzen beeldje van die Dodo heeft een symbolische betekenis. Het stelt een loopvogel voor die 'leefde' op het eiland Mauritius. Het dier kon niet vliegen, alleen maar lopen, dit omdat het geen natuurlijke vijanden had tot...

de 'Hollanders' het eiland kwamen koloniseren. Deze dodo-loopvogel is rond 1660 uitgestorven en staat symbool voor 'alle' uitgestorven dieren in de wereld. De Roparunstichting heeft dit dier als hun 'officiële' mascotte gekozen. De dodowisseltrofee is eigenlijk terug een beetje levend gemaakt door toedoen van de sportschoenen die het beestje aan heeft, een teken om 'de' strijd (tegen kanker) niet op te geven.

Samen met Bart De Wilde, ook een brandweerman besmet met het Roparunvirus

rijpte het idee om daar iets mee te doen. Een reuze Dodo zou de blikvanger kunnen worden van de Roparuneditie 2011. Hij trok met dat idee naar het schepencollege en stelde hen voor om een opblaasbare reuzedodo te laten fabriceren. Burgemeester & C° volgden hem in zijn voorstel en dus zal er op pinksterzondag een reuzevogel (10 meter breed en 12 meter hoog) ons dorpsbeeld domineren, tienduizend keer groter dan het origineel zodat de lopers, fietsers en zelfs de volg-wagens eronder door zullen kunnen tijdens de Roparundoortocht. Deze Dodo zal vanaf nu elk jaar worden opgezet.

Patrik had ook nog een tweede idee: een Zeelse Roparunvlag. Al lang vindt hij dat wij Zelenaars geen vlaggers meer zijn. Als er een feestelijke gebeurtenis is in de straat wordt heel de familie afgedweild om toch nog een bruikbare vlag op de kop te tikken. Daarom liet hij een Zeelse

Roparunvlag ontwerpen, bestelde duizend stuks en die worden nu op verschillende plaatsen in onze gemeente verkocht in de hoop dat Zele met Pinksteren helemaal bevlagd is. De opbrengst van deze actie gaat natuurlijk naar het goede doel.

Maar onze brandweer doet meer dan alleen een reuzedodo opstellen. Ze zorgen tevens voor een bloementapijt dat de Zeelse Roparunvlag zal voorstellen. Even voorbij de dodo komt een kleine Romeinse arena waar de Zelenaars de ploegen kunnen verwelkomen en het Fonteinhof toveren ze om tot een Gallisch dorp met Asterix en Obelix in de hoofdrol. Net zoals voorgaande jaren zorgen ze voor kinderspeelplaatsen in het kader van de Galliers en niet te vergeten om 19 uur doet het Ros Brandweer zijn intrede op het dorp. De pompiers zouden de pompiers niet zijn als ze ook geen werk van barmhartigheid zouden doen. Om de dorstigen te laven, pakken ze uit met hun Dodobier.

Een mooie naam voor blonde en bruine Leffe in plasticen bekertjes. Dat onze Zeelse brandweer duidelijk haar stempel drukt op de doortocht van Roparun, zoveel is duidelijk!

Roparun is er in de laatste vijf jaren in gelukt om op Pinksterzondag ons dorp op zijn kop te zetten. Op vrij korte tijd is die dag de hoogdag geworden van het jaar. Mensen leven en feesten mee maar het hoofddoel is en blijft geld inzamelen voor het goede doel. Vorig jaar heeft Zele 50 000 euro kunnen geven aan projecten die kankerpatiënten helpen. Het geld gaat niet naar onderzoek maar naar de mensen zelf. De slagzin van Roparun zegt het treffend: 'Leven toevoegen aan de dagen, waar geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven?'

Patrik zou zo nog uren kunnen doorgaan. Een ding is duidelijk: Patrik is een gedreven man met ideeën en hij heeft ook nog de gave om, op zijn heel eigen en spontane wijze, anderen te begeistere(n). 'Pompier in hart en nieren' is niet de vlag die de hele lading dekt. 'Pompier in hart en nieren en Roparunner met hart en ziel' zou beter zijn. Patrik heeft er bijna 35 jaar pompier opzitten.

wat wil je, lacht Patrik, verstand komt niet voor de jaren, hé.

Bedankt Patrik voor je verhaal. 't is een hele bo-terham geworden. Proficiat voor alles wat je doet, onze gemeente zou mooier zijn met meer mensen als jij!

Mark De Block
01-06-2011

EEN TOETJE

*Bladerend in Patriks fotoarchief
stootte ik op een leuk document.
Ooit bestond er in ons land
de verplichte legerdienst.*

*Als je dienstplicht er op zat, zwaaide je af.
En sommigen deden dat
met een heus overlijdensbericht.
Op de volgende bladzijde vind je dat van Patrik.*

Hij kijkt met een goed gevoel terug op die tijd. Het moeilijkste dat hij moeten leren heeft, was een gezond evenwicht te zoeken tussen job, brandweer en gezin. Ook al is hij gebeten door de brandweermicrobe (én deze van Roparun), toch heeft hij doorheen de jaren dat evenwicht gevonden.

Zijn vrouw, zijn zonen, zijn schoonkinderen en zijn kleinkind Senn liggen in de bovenste schuif. Een kwestie van prioriteiten te kunnen stellen, iets wat hij van zijn Karin heeft geleerd. Er was een tijd dat het anders was. Maar ja,

Het heeft het Vaderland behaagd, naar zijn haard te sturen, zijn gewezen dienaar

MILITIAAN VAN DE KLAS 197.....

Patrik DAUWE

Stamnummer 77/39960

SUPER ANCIEN
AMBULANCIER

29ste Bon LOG. - 250ste Cie PKR

INFIRMERIE
KAMP KONINGIN ASTRID
PROBSTEIERWALD

4090 B.S.D.

POST. 2

Baron Tooghanger Vanvolglas tot Zondersoldij

Gouden Kruis met Palmen van ...2... maanden vriendschap in 't Land van de Grösse Glimlach
Ere-Voorzitter van de Militaire Toeristenbond. - Veteraan van de Karottentrekkersorde.

Overvallen door een besmettelijke ziekte te Geit de 1 september 19...
en gestorven met volledige goesting te Probsteierwald de 28 April 19...
na pas ... maanden van bitter lijden en plezier van de Klas zijnde, verlaat hij, bij gebrek aan
eten en kleren, met grote vreugde de troep, voorzien van alle straffen en de voorrechten van een
onbepaald verlof.

DIT MELDEN U :

Zeer Grote Hoofd-Kwartieren in Duitsland, en kinderen : Obussen, Dynamiet, Kogels, Granaten en
Missiles ;

Hun Hoogheid Keuken-Troep, Mess O./off. en Off., en hun lieve kinderen Bar, Kantine, Post Nr,
Colli's en Mandaten ;

De Heer en Mevrouw Caroline Emmers-Vandenborstel en kinderen Vuilblik, Vod en Zeep ;
Mejuffrouw Mia Sectieindewas, dekt U voor patattenjas, Beroepsvorming en kinderen nachtvergunning
over de muur en Lege Portemonnai ;

De jonge Heer Jefke Kamerwacht en half-broers Begintekuisen en Hetmoetblinken ;

De Heer en Mevrouw Batterij Halt-Recht in de hoogte en kinderen Peloton presenteer geweer en
groet ;

Eerwaarde Zuster Christina Tugbureel en vriendenkring Judo, Kros volgen of niet naar huis ;

De Heren Inspectie-Kamer, Rommel in de Kast en Bier onder Bed ;

Weduwnaar D.V.T.-Rosa Grenskontrolé en kinderen Rudy Aachen, Julia Herbestal en kleinkinderen
Niet aangeven en alles afgeven ;

Zijn familie, bloedverwanten, vrienden, ouders en verloofden worden beleefd verwittigd hem
te ontvangen met open armen. De nadienst zal gezongen worden in al de herbergen waar de los-
gelatene zal voorbijgaan. De bloemen en kransen zullen vervangen worden door frisse dranken en
een welgevulde portefeuille.

De muziekkapel van de gekruiste benen zal vervangen worden door het Militaire Dameskoor
die prachtige folkloristische dansen zal uitvoeren.

Zijn afscheid van het leger zal plaatshebben onder grote toeloop van kamergenoten en
B.V. meisjes der omgeving en onder tandenknaarsend gewezen der diepbedroefde schachten.

Hij diende het Vaderland en heeft geleden en gestreden met onverschrokken dapperheid
De Profundiske ! Slaapt zacht.

Drukkerij J. SIMOENS-ELIAERT
Openveldstraat, 13 — 1730 ZELLIK
Telefoon : (02) 465 93 60

Verantwoordelijke uitgever : J. S. E.
Openveldstraat, 13 — 1730 ZELLIK
(Nadruk streng verboden).